

Linda Hogen

NECUDNÁ

Já a mých 21 mužů

intimní příběhy
z českého maloměsta

Linda Hogen
NECUDNÁ

Linda Hogen

NECUDNÁ

Já a mých 21 mužů

intimní příběhy
z českého maloměsta

Necudná
Já a mých 21 mužů
© 2015 Linda Hogen

Vydala © 2015 společnost Arcaro s.r.o.
Žižkova 1696/15, Jihlava
jako svou 2. publikaci

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

První vydání, 2015

ISBN 978-80-906222-1-0

Ženská musí bejt ve společnosti dáma,
v kuchyni bohyně a v posteli děvka. Ta, která to nechápe,
má doma zameteno, ale vymeteno má ta druhá.
Možná, že nevím, co chci, ale vím, co nechci.
Není čas ztrácet čas.

Linda

Jsem závislá na sexu. Sex je – hned vedle vzduchu a vody – třetí životní potřebou, která pokořila snad i jídlo. Jelikož se tím nijak netajím, mám dost možností sledovat reakce, který to přináší. A „k velkému podivu“ je žena, co má ráda sex, automaticky promiskuitní. Zatímco muž je samec, balič, donchuán a milovník, žena je automaticky kurva. Pochopila jsem ale, že ti, kteří to tímto způsobem hlasitě hodnotí, jsou většinou ti, kteří by nejvíc chtěli, ale nemají odvahu nebo potenciál. Ti, kteří vědí, co chtějí, nemusí nic komentovat. Prostě si to vezmou. A takové já ve svém životě potřebuju.

Můj koníček s sebou bohužel přináší jeden malej nedostatek. Nikdy se nevdám. Protože každému chlapovi uteču. Upřímně mě to mrzí, často i bolí, ale uteču. Došla jsem ale do vyššího levelu. Já jim to na rovinu předem řeknu. Smějou se tomu. Nějakej čas. Než se to stane. Pak přicházejí různorodý reakce.

Sedím u počítače s lahví rulandy a tuším, kolik ho při právě započatým psaní padne, a kam si půjdu vyjednat množstevní slevu. To, co tady vznikne, budiž mojí očistou a omluvou. Možná to nepřeziju. Pochopitelně budu tvrdit, že podoba se skutečným postavama z mýho okolí je čistě náhodná, a pochopitelně tomu nikdo nebude věřit. Ono je to vlastně celý neuvěřitelný. Už proto, že jsem nepřilíš vysoká, nepřilíš štíhlá, nepřilíš dlouhohlasá, nepřilíš inteligentní a nepřilíš sebevědomá. Neptám se jich, proč já. Moc řečí je vždycky na škodu. To je dost zásadní poučení. Zaznamenala jsem ale jistý shody v komentářích: Máš mrdací oči. Jsi dračice. Máš krásný kozičky. Na konci těch krásných nohou je voňavej cíl. ...

Myslím, že gentleman by to dokázal vyjádřit slovem sex-appeal. To se ale stalo pouze jednou. Shodně pánové tvrdí, že cestu do postele vymetá můj ostřej jazyk. Jedna věta přichází opakovaně celkem pravidelně: „To byl nejlepší sex mého života.“ A to je věta, která mě děsí nejvíc. Kurva, jak je to možný?! Nedělám nic, co by vybočovalo z řady, takže musejí zákonitě vybočovat ty, který ti chlapi nechávají doma s konvičkou a knížkou v ruce.

Ženy, prosím vás, vyserte se na ten vysavač a vysajte mu radši péro. Umytý nádobí nenadělá takový parády jako fotka toho, jak si pěkně umejváte kozičky. Pošlete mu to messengerem do práce, udělejte mu pěkněj den. Udělejte ho. Jemu to úplně stačí. Bude v šoku. Deset minut od stolu nevstane. Minimálně ho to zdrží od láskování s kolegyní. V ještě lepším případě povalí po práci štrandopéde domů. A až vás položí na stůl, bože, nerovnejte ubrousky! Ty nechte na potom, až vás na tom stole ošuká ze všech stran. Pak udělá, co vám na očích uvidí. A hlavně, klesá výrazně pravděpodobnost, že potáhne „na pivo“, jak se tomu pěkně říkává.

Moje moudrá kamarádka řekla: „Ženská musí bejt ve společnosti dáma, v kuchyni bohyně a v posteli děvka.“ A měla svatou pravdu. Jsem děvka, a baví mě to. Stejně tak, jako to baví ty, který v tý posteli se mnou jsou.

I. kapitola

Muži

Prostě zralej chlap zkusil, ví,
umí, baví, neztrácí čas.

Jistě znáte to rčení, že je zbytečný ptát se na počet partnerů. Muži si dvakrát přidají a ženy třikrát uberou. Takže nebudu rozvádět žádné počty ani já. Už proto, že by se to mohlo dostat do rukou někoho z příbuzenstva, a já nechci být vyřazená ze seznamu rodinných oslav. I když oslavy plný obžerství založený na sezení u stolu přeplněného jídlem z duše nesnáším. Můžu se ale podělit o aktuální stavy. Momentálně mě pět chlapů miluje, jiní tři se mnou pravidelně spí a pár dalších kamarádů se občas objeví na „kus řeči“. Problém je ten, že se do mě zamilovávají super chlapi, a spím s grázlama. Ale to je poměrně dost známý klíšé.

Muži v mém životě zůstávají zhruba dva týdny. Pak se z nás stávají přátelé. Teda, já jsem přítel, on jen vlk, co krouží kolem a myslí si, že si dá Karkulka zase říct. Jenže mě už přestane bavit. Já jsem ten vlk, co se nabaží, vytráví, schrupne si a jde dál. Jakkoliv to zní sebestředně, pozérsky a trapně, tak přesně tak sebestředná, pozérská a trapná jsem, pokud jde o sex, já. Proč se snažit tvářit lepší, než jsem? Nejsem dobrá, ani trochu. A vlastně se za svoji náтуру a přístup stydím. Nebo, stydím, no ... není to úplně standardní. Ale měnit ho v nejbližší době neplánuju. Teda, pochopitelně jsem to při pohledu na dno lahve a svědomí už několikrát plánovala, ale nikdy se to nepodařilo. Ještě jsem se totiž bláznivě nezamilovala. A mně nestačí se zamilovat hlavou, já se musím zamilovat celým JÁ.

Teď bližší diagnóza mých mužů a celého toho nepochopitelného blázince kolem. Mužů, kteří mě obletují. Je to nepochopitelný, ale na druhou stranu, jsem tak miloučká, že kdo by mě nemiloval. Jsem tak hodná a přátelská, že kdo by si to nepopletl s něčím jiným. Ano, bejt hodnej je ten největší průser, kterej můžete v životě nadělat. Muži potřebují láskyplné milé pečovatelky. Potřebují doživotní maminky. Nedělejte maminku! Jestli nechcete kámen u nohy, nestarejte se, buďte sebestředný vypočítavý mrchy!

Jasně, jestli chcete stavět hnízdo, stavějte! Ale to pak nevyprcávejte jinde, klacíky by vám popadaly.

Věkovej rozptyl mých mužů je skoro 30 let. Nejmladšímu je pětadvacet, nejstaršímu 53. Co si budeme namlouvat, ti starší jsou prostě ve všech směrech zajímavější a šikovnější. A já vlastně stojím někde uprostřed, takže mám pochopení pro obě strany. Ale vocamcaď pocamcaď. Moje, poměrně intenzivní,

studie ukázala, že mladí jsou prostě nepoužitelní. Jsou to plačky, fňukny, co se soustředí na sebe a dusí toho druhýho. Věčně něco vyčítají v marný iluzi ideálního vztahu. To ten starej už jakýkoli iluze samozřejmě cestou životem totálně pozbyl a ví, že důležitý je přežít a lokty je potřeba mít vostrý.

Co se asi dá očekávat, je výkon. Prostě zralej chlap zkusil, ví, umí, baví, neztrácí čas. Mladej si hraje a snaží se ukázat zájem a romantickou duši. Jenže to je příšerná nuda. Ale zkusit se to musí, co kdyby...

Odjakživa byl pro mě nejsilnějším magnetem a afro-diziakem humor. Vostrej, ironickej, nekompromisní humor. Mně rozhodně nevadí jízlivý poznámky na mou adresu, rejpaní a slovní přihrávky. Naopak. Miluju to. A pokud to nepřichází, tak já odcházím. Jediná a skutečná potřeba mýho partnerskýho života je, vedle kvalitního sexu, smích. Zkrátka musím se smát. Pořád. I kdyby na chleba nebylo. Chápu, že každěj není takovej blázen, aby se lochčil nad prázdným talířem, ale nadhled a ironie prostě k životu patří. Když potkám něco takovýho, chrochtám blahem a jsem schopná se rozdat. A to je právě případ mýho Pana Božskýho.

2. kapitola

Pan Božský: Muž z chatrče

Já většinou režu, teď jsem jen poslušná herečka na malý scéně mojí ložnice.

Nikdy jsem nejedla husu. Kolega novinář mi zavola, že pojedeme udělat reportáž o jeho kamarádovi, který má husí farmu. Živí mě totiž psaní, který se stalo mým koníčkem už na základní škole, a jako jedna z mála lidí mám to štěstí, že se mi záliba stala profesí. Je to už 13 let. Myslím, že lidi už hodně dobře znám, odhadnu a umím s nima mluvit. Ještě aby ne, když mě za to platěj. Když zavola můj prošedivělej kolega z jinýho

média, který má ty nejmodřejší oči na světě, a v jehož blízkosti to vždycky jiskří, až si to o požár koleduje, trošku jsem se vykrucovala. Ale nakonec jsem řekla: „Jedem!“

Říkal mi, že jeho kamarád je hodně movitý, že farmu má jen jako koníčka, a tak pochopitelně první, co mě napadlo bylo, že mě čeká ukrutná hodinka s namyšleným buržoustem. Zároveň ale ve mně byla pochybnost, protože Jáchym by se s blbem nekamarádil. Vyhrála varianta číslo dvě. Pán nebyl blb, pán byl neskutečně charismatickejší a vtipnej člověk. A já už nějaký čas vím, že mě fascinují chlapi, co něco umějí, kteří něčeho dosáhli, a kterých je proč si vážit. Takže je zcela jasný, co se stalo. Bylo to tam.

Když šel dělat kafe k baru, koukla jsem mu na zadek. Dobře. Tvář s ostře řezanýma rysama, ošlehaná věkem a zkušenostma, s neskutečně přívětivým úsměvem. Moje zvědavost rostla a rostla. Nemohla jsem to na sobě dát samozřejmě znát, a tak jsem se obrnila svým ostrovtipem. Jakožto farmář se mě nezapomněl zeptat, co váží víc, jestli kilo peří, nebo kilo železa. „Je to stejný,“ odvětila jsem s koutkem na stranu, jako že mě má za blondýnu. Když ale položil další otázku, jestli kráva pije mlíko, nebo vodu, už jsem se neubráníla ostřejší odpovědi: „Vodu, ale dal jste mi kafe.“ A jak už to tak bývá, má bezprostřednost mi otevřela dveře, nebo spíš cestu, k poklopci chlapíka, co má v hangáru letadlo, na dvoře nevím kolik aut nebo autobusů a konto pravděpodobně ve Švýcarsku. Ale prachy nejsou to, co mě zajímá. Právě naopak, vždycky jsem buržoustama, možná bezdůvodně, opovrhovala. Mě zajímaly jeho zkušenosti a nadšení pro to „žít, jak chci“. Jeho intelligence,

nahled a humor. A nebudu zastírat, že i dovednosti, který má jako milenec.

Práce byla fajn, zdrželi jsme se zhruba hodinku a vypadli. V redakci mi cinkla sms (předpokladem každý budoucího prcu je vizitka, to je poměrně zásadní věc!)

Dobry večer, omlouvám se za vyrušení, kdy to prosím vyjde?

Zdravím. V zítřejším vydání, odepsala jsem.

Úplně jsem v tom zmatku zapomněl na slušnost, zvu Vás na svoji husičku.

Jste moc hodnej, já to v životě nejedla, ale vážím si pozvání. Už proto, že jste moc fajn člověk.

Teď jsem úplně rudej, ani nevím, co jsem se chtěl zeptat...

Jsem upřímná holka, to jste si mohl všimnout...

Všiml jsem si toho daleko víc...

A to mě zajímá...

Já nevím, jestli vás teď nějak neruším od něčeho...

A dveře byly odemčený, stačilo jen sáhnout na kliku. A protože vím, co chci, sáhla jsem. Po pozvání na let jeho letadlem, husičku a přespání v jeho penzionu jsem mu řekla, že se vrátím a napíšu reportáž o husí zabijačce.

Jsem tady, můžu vás rušit od práce?

Chvíli po odeslání sms stál muž s kulichem na hlavě před vraty statku a zval mě dál. Kávu u baru v jeho hospodě vystřídal první a druhý panák, a v tu chvíli bylo jasné, že se zdržím. Zdržela. Do okamžiku, než skončila porážka, kterou jsem pochopitelně zodpovědně zaznamenala.

„Pojedete se podívat ke mně na chatu? Mohli bychom dodělat vaši práci tam.“

Nechtělo se mi jet jeho autem, protože jsem v tom svĕm zapoměla noční prckošilku, teda kus hadřfku, co skryje jen to nejnutnější a to, co má bejt vidět, náležitě prodá. Ale to jsem pochopitelně nemohla říct. To už bych byla průhledná, jak nověj obal od prvňáčkova sešitu vlastivědy.

Měla jsem upito, a tak jsem nasedla do jeho auta, který bylo tak vysoký, že jsem se do něj se svĕma 164 cm výšky stěží vysoukala. Neodpustila jsem si rádoby vtĕpnou poznámku, a na tu přišla rychlá odpověď, že má ještě kamion. Jezdí jen tak, pro radost. Baví ho to.

Moje zaujetí stále rostlo. Ale bylo to příjemný zaujetí. Hodina na baru s tímhle člověkem mi jasně ukázala, že to není ná-fuka, ale vtĕpnej chlap, kterej když se usměje, začínají se tam dole, u mě, stahovat pysky jak cvakátko od propisky. Bylo zle. Chtěla jsem ho. A to, že náš zájem je společnej, jsem pochopila ve chvíli, kdy jsme přijížděli k jeho „chalupě“. Město ve městě, kolem kterýho stála asi dvoumetrová kamenná zeď, mělo svou elektronickou bránu, za kterou byl vidět srub. Byl tak vysokej, že jsem v tĕ tmě ani nedohlídla střechy. A od srubu nám běžel naproti Goro.

„Tohle je chalupa?“

„No, chatička,“ usmál se třiapadesátník, se kterým si nezadá, jak už vím, jen tak nějakěj třiaticátník.

„A co ten domeček tady vedle?“

„To je vrátný,“ usmál se rošťácky.

„Pojďte dál...“

Když se otevřely dveře, bylo mi jasný, že jsem v jiným světě. Teda to jsem pochopila už dávno, ale moje pobavení rostlo. Kachlový kamna, koupelna jak na zámku, dřevo srubu

prohřátý a kuchyň jak z reklamy. Přemýšlela jsem, že na kachlových kamnech jsem jeden prc už měla. Dodnes mám malou jizvičku na zadku, když jsem se spálila o dvířka. Při tý vzpomínce jsem se usmála sama pro sebe.

„Čemu se smějete?“

„Vlastně nevím, tomu že jsem tady. Tak jdem udělat ten rozhovor, ne?“

„Nechci dělat rozhovor. Co si dáte na pití?“

„Nedám si nic. Musím řídit.“

„A kam?“

„Domů přece.“

„A proč? Vám se tady nelíbí?“

Usmála jsem se a v tu chvíli na jeho nejnovějším typu chytrého telefonu pípla sms od souseda. Pochopila jsem, že je to zpráva na způsob, jakou kočičku si to zase dovezl, protože to náležitě a s úsměvem okomentoval. Navrhla jsem, že odjedu, ať nemá problémy. Řekl, že můžeme jet zpátky do města, jestli znám nějaký místo. Začala jsem se smát, tentokrát už nahlas.

„Ano, ale jestli tomuhle tady říkáte chatička, pak se připravte, že jedeme do sklepa.“

Moji odpověď nemohl v tu chvíli pochopit, ale varovala jsem ho. Odvezl mě zpět před farmu. Šel se ukázat do hospody, aby měli všichni jasno, a já jela domů. Přijel zhruba deset minut po mně. Tak akorát, abych stihla koupit na benzínce teplý bílý víno, který se nestačilo vychladit. Ve dveřích jsem ho uvítala už ve své prckošilce. Nestihla jsem si předtím dát ani sprchu, a tak jsem ukradla dítěti vlhčený voňavý ubrousky, abych se rychle vyvoňánkovala s telefonem na rameni, když jsem mu radila cestu k modrým vrátkům.

„To jsou dveře od toitoiky? Smál se a ohlížel se zpět k mým modře natřeným plastovým dveřím z Polska. Normálně bych ho mohla v tu chvíli vyprovodit, ale pochopila jsem, že to je příhrávka na mou poznámku o cestě do sklepa. Slušně požádal – ten člověk zvyklý na vyhřívanou podlahu své „chaloupky“ – o pantofle a šel si stoupnout ke kamnům, který jsem stihla před pár minutkama rozpálit. Opatrně tam stál a koukal na mě tím pohledem, který mi vrátil cvakající propisku do rozkroku.

„Ty dveře (míněno do koupelny), to je únikový východ?“

Mooc dobře věděl, že mi nahrál na smeč. Dával si mě s úsměvem, ale bez urážky, přesně tak, jak mě to na chlapech baví.

„Můžeš to zkusit, jestli se protáhneš tím okýnkem u sprchy, v tvém věku už to nebude nejsnazší.“

V tu chvíli mi došlo, že mu tykám. Stává se mi to u cizích lidí ve chvíli, kdy si k sobě najdeme člověčí cestu. A ta tady byla už slušně vyšlapaná. Omluvila jsem se.

„Jsem Roman, velmi mě těší,“ podával mi ruku.

„Já jsem Linda, potěšení je na mé straně.“

„Linda,“ zopakoval si potichu s neuvěřitelnou jemností v hlase. Ten, který je za normálních okolností chlapský od A do Z, a při každém otevření rtů máte chuť mu je ochutnávat a vibrací jeho slov nechat rozechvět ty svoje. Ten šepot byla konečná. Když jsem načala stále teplý víno, přešel konečně od rozpáleného krbu a posadil se do gauče. Sedla jsem si těsně vedle něj. Košilka mi sklouzla až k zadečku a zůstaly jen ohněm nasvícené odhalené nohy. Díky bohu oholený. Pohládl mě po nich.

„Chceš si pustit film? Na co rád koukáš?“ Zeptala jsem se s úsměvem, protože jsem věděla, že na film se dívat nebudem.

„Můžeme to zkusit, co máš ráda?“

Miluju dvojsmysly.

Rozhovor jsme vedli v podobným duchu celou dobu. Dobu, která nevím, jak dlouhá byla a vlastně si ani přesně nepamatuju, čím skončila. Vlastně ano. Když jsem si mu sedla do klína, protože byl tak blízko, že už se to prostě nabízelo. Pak už si pamatuju jen postel a zhruba 40 minut něčeho, co mi doslova vzalo dech. Ten pán evidentně ví, co dělá, nedělá to poprvé a dělá to více než dobře. Podával si mě jak palačinku na pánvi. Ošukal mě ze všech stran a já jsem rozhodně nezůstávala v ochotě a nadšení pozadu. Kua! Kdo by do padesátníka řekl takovou energii a sílu?! Matně se mi vybavilo, že říkal cosi o tom, že dělá trenéra ve sjezdovém lyžování? No, na to sere pes, co trénuje, teď si připadám jak žákyňka já, a na to rozhodně nejsem zvyklá. Já většinou režíruju, teď jsem jen poslušná herečka na malý scéně mojí ložnice. Ale moc spokojená herečka.

„Máš krásný kozy,“ zazněla první jasně míněná lichotka, po které následovalo kousnutí do bradavky. Jemný, ale vostrý. Stiskl mi lýtka k sobě a kolena natočil na stranu. Ruka mu zůstávala na místě, který nezapomněl tak pěkně a jasně ohodnotit, a druhou mi přidržoval kolena na peřině a šukal mě velmi, velmi intenzivně ... Díval se mi při tom v tom přítmí do očí. Když si mě natočil ke zdi, myslela jsem během první vteřiny, že strhnu tapetu. Kurva, ten je ale dobej!

Mám ráda, když si mě chlap vezme tak, že mám pocit, že jsem jeho. Když mi drží ruce, abych nemohla nic. Možná je ve

mně jistej druh masochismu, vlastně určitě je, ale tohle mě dokáže hodně rozpálit. Držel mi ruce za hlavou, kde jsem měla i kolena. Dva roky gymnastiky se úročí ještě po dvaceti letech. Mohl tak bejt opravu hluboko a týrat mě svým smočením a pomalým vysunutím, smočením a zase ven. Bylo slyšet, jak mokro je ve studni, ze který tak šikovně nabírá svoje vědro.

„Pojď nade mě,“ pošeptala jsem. A velmi rychle pochopil, co se po něm žádá. Klečel nad mou hlavou s roztaženýma nohama a přirážel mi do pusy tak, jak jsem udávala tón. Líbí se mi, když se můj part’ák v posteli nebojí říct, co chce. A to on se nebojí. A tak jsem si mohla dovolit pohrát si jazýčkem i prsty taky s jeho zadečkem a koulema. Pokud jde o sex, myslím si, že lidi si mají plnit svá přání bez jakýhokoliv ostychu. O tom přece sex je. Když už se někomu dám, stojím před ním, jak mě pánbůh (v mým případě spíš rodiče) stvořil, tak proč si hrát na hádanky. Tady žádný hádanky nejsou. Má rád hraní s koulema? Výborně, já taky, tak to si můžeme pěkně hrát. Vzala jsem si je do pusy jednu po druhý, a pak obě pohromadě, zatímco jsem měla jeho péro mezi kozama. To je přesně ta poloha, ze který mívám dredy na hlavě, ale zase je pak tři dny rozplítám s láskou a věrnou vzpomínkou. Výhoda velkých koziček je, že můžou posloužit k dvojí rozkoši. A když se mi tak třel v úzkým tunýlku tam a zpět a já na cestě mezi koulema a zadečkem slastně vrněla, protože jeho zoubky si zrovna hrály s mým pošťáčkem dobrých zpráv, cítila jsem, že se stane to nejlepší, co může – uděláme se společně.

Vylizoval zrovna mojí po okraj plnou mušličku, když jsem mu kolenama intuitivně stiskla hlavu a vzala si ho do pusy. Udělal se mi do ní královsky. Tu chuť jsem měla na jazyku ještě

hodně dlouho. Zásadní věc, jestli mi chutná. Chutnal. A moc. A tak jsme se beze slov rozhodli v našem ochutnávání dlouhodoběji spolupracovat.

„Co děláš zítra...?“

A tady se začala psát stěžejní kapitola. Objevil se muž, ze kterého mě bolelo břicho. A ne proto, že bych se připosrala. I když to taky. Prostě takový to bolení břicha při těšení. A to se MNĚ opravdu nestává.

Vydala © 2015 společnost Arcaro s.r.o.
Žižkova 1696/15, Jihlava
e-mail: info@arcaro.cz
www.arcaro.cz

ISBN 978-80-906222-1-0

Linda Hogen

NECUDNÁ

Já a mých 21 mužů

Už léta Linda baví své okolí historkami ze svého intimního života. Jsou vtípné, neuvěřitelné a ... notně necudné.

Když Linda zrovna své noční příběhy neprožívá, zapisuje ty předešlé. To nejlepší, co mladá novinářka z českého maloměsta prožila, nebo o čem tajně snila, najdete uvnitř této knihy. Budete pobaveni, pohoršeni a s každou přibývajícím stránkou ve větším napětí, kdy strategie „použít a zahodit“ skončí. Jestli ji dokáže zastavit osudový muž, který protíná první i poslední stránku.

Linda je totiž milující matkou, a zeď, kterou mezi pětiletou dcerou a svým druhým životem postavila, se rychle ztenčuje...

 Arcaro

ISBN 978-80-906222-1-0

9 788090 622210

www.arcaro.cz